24

S. Ecury

DE

KLAROEN

Tweede jaargang No. 10 22 Juli 1941

DE KLAROEN

J.L.O. St. LOUIS

slotwoord van de redactie

HET schoolwerk loopt op een eind, de kastjes in de klassen zijn leeggehaald en nu wordt ook de redactietafel opgeruimd om een maand rust te genieten. Een interessant ding, zo'n redactietafel. Alle bijdragen voor de tien nummers, van de jaargang 1940 - 1941 kwamen hier bijeen. De samenstelling was dikwijls een lastig werk, waar veel passen en meten bij nodig was, maar des te groter was de voldoening, als een nummer „van onze persen" kwam. Nog om een andere reden was de redactietafel een prettige plaats. Een groot aantal bijvalsbetuigingen kwam er op neergefladderd, vooral onder de oplossingen van de prijsraadsels. Het duiveltje der ijdelheid heeft ons wel eens verleid enige van die geestdriftige brieven en rijmpjes te laten drukken. Maar de goede genius van de Klaroen zorgde dan, dat het tijdschrift zó vol was, dat er geen letter eigen roem meer bij kon. Intussen zijn we er dankbaar voor, omdat het ons belette te denken, dat we in het luchtledige werkten.

De traditie van Br. Adelbertus hebben we trachten voort te zetten. De omzetting van stencilwerk in drukwerk gaf een heel ander voorkomen aan onze Klaroen. En we waren ons zeer wel bewust, dat het blad iets van zijn aantrekkelijkheid zou verliezen door het gebrek aan vrolijke, luchtige tekeningen, die in stencilwerk wèl, maar in drukwerk niet konden aangebracht worden, zonder een dikke portemonnaie.

Vriendelijk dank aan alle medewerkers, we nemen geen afscheid, maar we gaan vacantie houden. Tot weerziens in de derde jaargang.

Leve onze Klaroen! Redactie.

rond de schemerlamp

Stuk voor stuk heb ik ze lang en flink de hand gedrukt, de mannen die dit jaar rond de schemerlamp zaten. We hebben elkaar even in de ogen gezien, niets gezegd, maar des te beter begrepen.

Vanuit het grote raam keek ik ze even na en dacht: zo is het goed; ga het leven in met God.

In gedachten sloot ik de ramen, schoof er zorgvuldig de gordijnen vóor en knipte - het leek me een ceremonie - het licht van mijn schemerlamp uit. Ook hier was het vacantie: mijn fiets stond gepakt voor een grote zwerftocht door mooi Brabant. . . . .

onze ulo-examens

TIEN moegestudeerde knapen, dobberend tussen hoop en vrees, stapten op 1 Juli in de eerste bus naar Breda. Ze gingen een papiertje halen. Was het wonder, dat zij bij het ontbijt een zenuwachtig gebrek aan eetlust vertoonden. Veel mensen gaan tegenwoordig op pad om vlees of aardappelen en ze komen thuis met niks. En de distributie van „papiertjes" is in handen van een bijzonder soort gevreesde mensen, die men examinators noemt.

De jongens waren vroeg in Breda en een wandeling door het prachtige Valkenberg bracht de zo nodige gemoedsrust. Het gekwaak van een kikker gaf weer wat onrust, omdat een Amsterdammer hoopte, dat ze toch vooral niets over de waterkikvors zouden vragen. Later op de dag begon hij zekerder van zijn zaken te worden, want hij constateerde zonder dralen, dat een vis, die hij zag zwemmen een mannetjesgoudvis was. Dat wil wat zeggen voor een inwoner van de stad, waar men de dierenwereld alleen maar weet te verdelen in enge, vieze en aorige beessies en waar een jongen pas op de Ulo te weten komt, dat: aärpels niet an de baumen groeien.

De wijzers op de klok van de mooie Gotische toren draaiden naar negen unr. Het werd dus tijd om naar de „Graanbeurs" te gaan, welk gebouw was uitverkoren om als „zweetlokaal" te dienen. Over het examen zelf valt weinig te vermelden. Misschien vinden sommigen het merkwaardig dat een candidaat met een stalen gezicht beweerde, dat bij de joden in het heilige der heiligen de Arc de Triomphe zich bevond inplaats van de Ark des Verbonds. Voor de rest was het een gewone voormiddag van een gewone examendag.

Toen de knapen in het Wapen van Nassau gingen middagmalen was de schrik er al zo ver uit, dat ze met echte St. Louis-eetlust de schalen met huzarensla leeg dineerden. Spoedig stond het tiental weer aangetreden voor de laatste „loodjes." De wijzers van de klok draaiden hun eentonige rondjes en vóór de jongens er erg in hadden, was het vijf uur. „Hè, hè" zuchtte er een, „dat zit er weer op." Toen kwam de eeuw van wachten op de uitslag! Eindelijk werden ploeg 57 en 58 binnengeroepen. Met bonzend hart stonden ze voor de voorzitterstafel en een Tielenaar was zo beduusd, dat hij de vraag van den Voorzitter om f. 3.50 voor een flauwe mop aanzag. Maar toen drong het plotseling tot hem door, dat hij geslaagd was. Hij en allemaal! In een draf vloog het gelukkige stel naar buiten, waar Br. Edmundus hen afwachtte met zijn hand krampachtig aan zijn hoed. (Ze hadden hem, moet je weten, beloofd, het bolhoedje op het platte dak te slingeren). Gauw naar het Wapen om naar Noord en Zuid, naar Oost en West te telefoneren. Pas toen heel belangstellend Nederland op de hoogte was van het succes van tien Ulojongens, kon er iets gegeten worden om niet flauw te vallen van geluk. De feeststemming in de autobus werd gaande gehouden door een jongen uit de stad van Philips, die onuitputtelijk was in het uitdelen van pepermuntjes.

Tien leeg-geëxamineerde knapen, popelend van vreugde stapten op de avond van 1 Juli uit de autobus van Breda. Ze brachten het „papiertje" mee. De lichtontvlambare geestdrift van de Ulo-kameraden laaide hoog op bij de ontvangst. Tien bezitters van het diploma A gingen dien avond naar bed met een gevoel van: wat kost de wereld!

Het waren: P. Jansen, Alb. den Dobbelaere, Ch. Holtkamp, H. Staal, H. v. d. Brule, P. Bakker, Fr. van Es, J. den Broeder, H. Eykemans en J. Walraven.

Vrijdag 4 Juli was het weer: Tien moegestudeerde knapen enz. Maar de namen der geslaagden waren ditmaal:

K. Tazelaar, J. Sweerts, R. v. d. Wouw, J. Meyer, C. Roozen, J. Sigfried, L. Kerstens, H. Meeusen, Fr. Mol en S. de Jong.

Zaterdag 5 Juli ging A. van Loon, de laatste candidaat voor het A-examen zijn papiertje halen. Hij slaagde. Ook gingen H. Staal J. Walraven en H. v. d. Brule hun geluk beproeven op het examen voor diploma B. De twee eersten kwamen terug met een lach en de laatste met een traan, de enige traan, die dit jaar viel.

onze handelsexamens

De Ulo-leerlingen van de afd. Handel hebben altijd enige maanden lang examenkoorts.

Op 13 Juni gingen 17 candidaten op voor het **middenstandsexamen** De namen der 17 geslaagden zijn: A. Balm, P. v. d. Bom, C. Govers, M. de Jong, Th. Jorna, A. ten Kroode, P. Lievens, C. van Loon, H. Matthijssen, A. v. d. Put, J. Rademakers, F. Reinders, A. Schopmeyer, G. Sweerts, F. Trip, C. Vorwerk en H. Snijders.

Op 10 Juli werden de handelslui geëxamineerd in **machineschrijven** en **stenografie** (Genesius).

Voor machineschrijven slaagden alle bovengenoemde jongelui plus H. Moll. Vier jongens uit de tweede Ulo nl. H. Roels, H. Zijlmans, A. Simons en A. Zwijters deden eveneens dit examen en slaagden.

Voor Steno slaagden: A. Balm, P. v. d. Bom, C. Govers, M. de Jong, Th. Jorna, P. Lievens, C. van Loon, H. Matthijssen, A. v. d. Put, F. Reinders, A. Schopmeyer, G. Sweerts, F. Trip, C. Vorwerk en H. Snijders.

Bij dit onderdeel was er slechts één candidaat met de bekende traan. De examencommissie voor machineschrijven en steno vertrok met het voornemen om het aantal cijfers uit te breiden. Er vielen zoveel tienen, dat uitbreiding nodig leek. Alleen is elf zo'n gek getal, niet waar?

Van 3 tot 8 Juli werd het schooleindexamen afgenomen door Br. Majella, terzijde gestaan door de Heren Ir. van Thiel en Drs. J. van Aperen.

Er werden over het algemeen zeer goede cijfers behaald.

Voor **Boekhouden, Handelsrekenen** en **Handelskennis** slaagden: H. Moll, A. Balm, P. v. d. Bom, C. Govers, M. de Jong, Th. Jorna, A. ten Kroode, P. Lievens, C. van Loon, H. Matthijssen, A. v. d. Put

A. Schopmeyer, G. Sweerts, F. Trip, C. Vorwerk en H. Snijders.

Voor **Ned. Handelscorrespondentie** slaagden: A. Balm, P. v.d. Bom, C. Govers, M. de Jong, Th. Jorna, P. Lievens, C. v. Loon H. Matthijssen, A. v. d. Put, F. Reinders, A. Schopmeyer, G. Sweerts F. Trip, C. Vorwerk en H. Snijders.

De uitstekende uitslagen van de examens vormen een grote voldoening voor de Broeders, die de jongens opleidden. Eerst en vooral voor Br. Rodriguez (Ulo) en voor Br. Majella (Handel) en verder voor allen, die hen in de lessen bijstonden.

TIEN JAREN II

EN nu is het reeds 1 Juni 1941 geweest. Tien jaren ben ik reeds op St. Louis. Tien jaar wel en wee van deze honderdjarige heb ik meegemaakt. Ik heb anderen dikwijls horen vragen: „Maar man, hoe hou je dat uit?" Daarop antwoordde ik dan: „Och man, dat went wel." En ja, ik heb er aan kunnen wennen. „Wel en wee" heb ik meegemaakt, zeg ik. Ten eerste het „wel" O, er zijn zo'n hoop blijde herinneringen van die tien jaar. Op de allereerste plaats de grootste gave, die de mens op aarde ontvangen kan, de gave van het Katholieke Geloof. Denk nu niet, dat ik een preek wil gaan houden. Maar, zoals ik al in het vorig nummer schreef: toen ik hier kwam, was ik nog een half heidentje. Op mijn zevende jaar werd ik in Indië gedoopt en op mijn tiende jaar ontving ik in Holland uit de handen van Meneer van Alst, de toenmalige Conrector de Eerste H. Communie. Meneer van Alst had me daartoe zorgvuldig opgeleid met de hulp van Br. Germanus.

Die mensen dank ik dus naast God mijn grootste schat hier op aarde. Dan de dag van mijn Vormsel en Plechtige H. Communie, de twee „Versterkingen," die iedere katholieke jongen in zijn jeugd ontvangt, om het leven aan te kunnen. Dit was dus het grootste „wel" dat ik in mijn jeugd ontving. En och, er zijn nog zoveel welletjes meer: feestdagen, patroondagen, verjaardagen, hou maar op.

Maar dan was er ook nog dat andere woord dat altijd broederlijk naast het „wel" staat nl. het „wee."

Ja „wee"-tjes heb ik ook meegemaakt en harde weetjes, weet je?

't Vertrek van mijn Ouders naar Indië, die ik in 4 jaar niet terug zou zien. Dan de harde - zeer harde soms - wee-tjes van mijn opvoeding. Velen ben ik daarvoor grote dank verschuldigd en het beste lijkt me, dat langs deze weg te doen. De personen, die ervoor in aanmerking komen, komen dat door de **uitgebreide bekendheid der Klaroen** wel te weten. Ik zou U enkel dit willen zeggen: „Dank, hartelijk dank voor de moeiten die U voor me deed"

En zo zijn tien jaren voorbij, tien jaren van „wel en wee." Ik ga St. Louis verlaten. Er zullen niet veel Broeders zijn, die zeggen: „Wat jammer." Neen, ze zullen blij zijn, dat ze mij de wereld in kunnen schoppen. Afijn, een schop heb ik er wel voor over, maar ik hoop toch nooit een „verschoppeling" te worden.

tabé

Melatti van Sumatra.

NASCHRIFT: Dat „schoppen" is het laatste grapje van onzen trouwen medewerker. We hopen, dat zijn verder leven even geslaagd moge zijn als zijn bijdragen in ons blad. En hij kan er van overtuigd zijn, dat wij wèl gedacht hebben: Wat jammer! Want goede medewerkers als Melatti kom je niet elk jaar tegen. We zeggen wederkerig: Tabéh en slamat tinggal in de grote wereld! (Redactie)

C.F.C. TIARA.

De C.F.C. heeft een handig boekje samengesteld, waarin alle wekroepen van het afgelopen jaar zijn opgenomen. De inleiding geeft het doel aan van dit geschrift: „Alles, wat je hierin leest, moet een blijde herinnering zijn. Laat deze wekroepen werkelijk nog iets in je wakker roepen. Het is altijd de moeite waard, om in de storm van het leven, even de gedachten te laten gaan over deze korte zinnen. Het zal ons helpen. rustiger te leven."

De leden van de C.F.C. verzorgden zelf de inhoud en de drukker deed er een sierlijk gedrukt omslagje omheen. Een echt boekje om lang te bewaren.

Adieu Saint Louis

WANNEER in Juni de zomer flink doorgekomen is en de derde Handel „en bloc" spelenderwijze de eerste hindernis in de vorm van het middenstandsexamen genomen heeft, als de derde Ulo vlak voor het mondelinge examen staat, dan beginnen ze op de Ulocour de vacantie te ruiken, dan komen er woorden over afscheid in de gesprekken en begint alles roerig te worden. Een schooljaar kan toch maar niet met een sisser aflopen en het altijd roemrijke advendojaar mag niet als een nachtkaars uitgaan. Koppen worden bij elkaar gestoken. Wat doen we? Afscheidsvergadering! Natuurlijk. Een handje hier en een dankje daar is echter niet voldoende. Er moet wat zwier bijgezet worden. er moeten vlaggen wapperen, er moet gespeecht worden, er moet weer eens een defilé zijn en niet te vergeten een denderende jaarrevue. Dat ze daar niet een maand eerder aan gedacht hebben!

Een Broeder zit zijn vingers al blauw te tikken, een ander bijt op zijn potlood om een fatsoenlijk rijmwoord te vinden op „vechten" en feliciteert zich zelf, als hij merkt. dat „een onvervalste Ulogeest" rijmt op „afscheidsfeest," terwijl een derde Broeder rondloopt met mijnwerkershanden vanwege de stencilinkt, die in plaats van op het papier, op zijn vingers is terecht gekomen.

Ondertussen komt de kwestie van het repeteren op het tapijt. Maar dat is geen kwestie. Elke jongen kan op ieder ogenblik van dag of nacht alle Broeders en artisten nabootsen, zodat men zweert dat het echt is. Ulojongens zijn van een soort en een leeftijd, dat men ze alle eeuwen door voor „apen van jongens" heeft uitgemaakt. Ze kunnen alles naäpen en zijn dus klaar voor de revue. En dan komt de dag.

29 Juni: Defilé en Afscheidsvergadering

Na het lof werd bij de ziekenzaal uit de chaos van zingende en roepende jongens een colonne gevormd, die zou defileren voor het Advendo-bestuur. Wegens de krakende plechtstatigheid, waarmede het bestuur zich gereedmaakte om zich langzaam en deftig op hun zetels neer te laten, werd de colonne wat ongeduldig. Vlug werd er beraadslaagd of ze niet een straatje om zouden maken over Zegge en Seppe, terwijl het bestuur alsmaar bezig was zich neer te zetten, maar ten slotte werd het een tuintje in marstempo met vliegende

vlaggen en vaandels. Zo kwamen ze de tenniscour op en defileerden voor het bestuur dat zich aan de oostzijde had opgesteld.

Daarna werd een carré gevormd en trad Teo Vries gekleed in het Advendo-costuum, naar voren om met woord en bloemen het bestuur te huldigen.

De vergadering werd voortgezet in de aula. Max opende de vergadering, de beide Moli's spraken een woordje, Huub speechte namens de C.F.C., Harry namens de missieclub, Charles namens de derde Ulo, Frits namens de tennisclub en tenslotte Max. namens de Mariaridders. Hierop vatte Br. Anastasius vuur en hij speechte dat de vonken er van afvlogen.

Vanzelfsprekend waren er notulen en een financiëel jaarverslag en het zou niet echt geweest zijn, als Br. Edmundus ook zijn stem niet had laten horen.

Na de vergadering kregen de derde Ulo en Handel gelegenheid voor het laatst hun krachten te meten in een fikse partij handbal, welke door de Ulo met 7 - 1 gewonnen werd.

Om half negen was de hele afdeling weer in de aula aanwezig. Tazelaar en Roozen leverden nog een paar geestige toespraakjes en toen klonk op het toneel het sein:

KLAAR VOOR DE REVUE...? HALEN!

Hadden 's middags de stoere Advendomannen zelf gedefileerd, nu was er een défilé van grappige en koddige gebeurtenissen uit het afgelopen jaar. Wel vertoonde de revue enige tekenen van haastig in elkaar gezet te zijn, maar de lol was er niet minder om.

Stil! Zijne Majesteit De Tijd. gewapend met een scherpe zeis betreedt het toneel. Hij ziet er ondanks zijn slordige bruine pij, jong en blond en welvarend uit, maar hij beweert, dat hij oud en grijs en wijs is en dus moeten we dat maar geloven. Op zo'n avond geloof je trouwens alles tegen beter weten in. Zelfs, dat de als heer vermomde persoon levenslang het vak van cabaret-conférencier beoefend heeft, al heb je meer dan een vaag vermoeden, welke ijverige surveillant achter de vermomming schuil gaat. Hij heeft in ieder geval alle allures van een cabaretzanger, als hij een liedje over tennis en voetbal enz., begeleidt met sprekende gebaren van hoofd en voet en handen.

De Tijd heeft inmiddels hulde gebracht aan de Broeders van het vorig jaar. Br. Heribertus, Br. Wigbertus van de zangclub, Br. Adelbertus van de Klaroen en Br. Alexius van de voetbal. Nee, ze zijn nog niet in het vergeetboek geraakt.

Nu gaat het doek open voor steeds wisselende taferelen. Een vioolspelende Broeder tussen een drom kakelende jongens, een klas, die blaakt van studiewoede, het is de klas van het éne minuutje te laat, je weet wel. Dan een scène rondom de kauwenkooi. Er is geen gebrek aan grappen en dat de sfeer van de courkletspraatjes goed getroffen is, blijkt uit de series schaterlachen, die in de zaal weerklinken. Een Broeder wordt bedreigd met „de hoogte ingaan," als de tweede handel de competitie wint. Dan komt er een andere Broeder klappen, omdat het tijd is voor de klas. Charles moet eerst, dan die en die en tenslotte worden de bekende deurtjes geïnspecteerd. Maar onmiddellijk verschijnt de jongeling, die sigarenbandjes spaart, gevolgd door een daverend lied van heel de zaal. Je moet af en toe de woorden wel op een holletje uitspreken om de melodie bij te houden, maar lol is lol, en je kijkt niet op een kleinigheid.

Nu de muziek toch volledig losgebroken is, krijgt onze hofpianist een stevige beurt. Al zijn pekelzonden worden op rijm de zaal in geroepen met de steeds weerkerende regel: Wel, dat heeft natuurlijk Sipke weer gedaan.

Neerland's bekendste zangeres treedt ook op. Ze heeft voor de feestelijke gelegenheid een rode doek om haar hoofd en ze wordt hoffelijk binnengeleid door den beroemden pianist Leenders, die in een vlot inleidinkje (linkerhand losjes in de zak, zoals het hoort) spreekt over de liederen van Schubert. Na een pompeus voorspel zingt de zangeres „Toen onze mop enz." een liedje waar Schubert even weinig schuld aan heeft, als de veldwachter van Oudenbosch aan de negende symphonie van Beethoven. Prompt als de klok stapt een jongen uit de zaal naar voren om Mevrouw van der Wouw (of hoe heet ze ook alweer?) met bloemen te danken. Met bloemen, omdat zijn lelijke kraakstem de dank niet in woorden kan uitdrukken.

En zo gaat de non-stop revue verder. De refter krijgt een beurt, de opgeheven verkennerij, de E.B.H.O. onder de vaderlijk-ernstige en moederlijk-bezorgde leiding van Br. Germanus. Ook de wandeling met Br. Pius wordt niet vergeten, noch de boer en de boerin die het vragen om knolletjes ongepermitteerd vinden.

De kleintjes krijgen een steek, omdat ze zo onnozel waren te geloven, dat het frauduleus opgeprikte papiertje over de tenniswedstrijd met Mevr. Vincent, echt was. En de mannen met de baarden loeien. Maar pats er boven op krijgen zij te horen, dat een jongen van de derde handel zo onnozel was om een boor voor vierkante gaten te vragen en een van de tweede handel, die de solsleutel bij

Br. Ferdinandus ging halen. En nu gicheit de kleine kant. De kousenstopper verschijnt en een serie geknielde derdemachtfabrikanten. Het werk van de C.F.C. werd nog eens opgehaald en de prettige toneelavonden.

toespraak mhr. de graauw

Midden tussen al de vrolijkheid sprak Mijnheer de Conrector een echt priesterlijk woord, ernstig, rechtuit, op de man af, zonder sierlijke zinswendingen, maar recht op het hart van de jongens. Ongewild werd deze toespraak de kern van de gehele bijeenkomst. Zo voelden en begrepen het alle jongens, hetgeen bleek uit het geestdriftige: Lang zal hij leven. Inderdaad: dat onze Priesters léven! Een jongen kan hun onbaatzuchtige geestelijke zorg niet ontberen, want er zijn stormen in zijn ziel en daarbuiten, waarbij alleen de Priesters kunnen helpen.

en nu adieu!

De derde klassers, een keurige groep van stevige jongelui betreedt het podium. Voor hen is het afscheidsfeest georganiseerd en daarvoor zeggen zij bij monde van Max de Jong hun dank. Als blijk daarvan bieden ze onder couvert een bedrag voor het cliché-fonds van de Klaroen aan, waarvoor de redactie hartelijk dankt.

Ze zingen met overtuiging:

Vaarwel mijn dierbaar Saint Louis, lief Saint Louis vaarwel!

Want voor hen is de titel van dit verslag werkelijkheid: Adieu Saint Louis!

De revue zal nu gaan sluiten, het is tijd, de nacht breekt aan. Nu klinkt voluit ons laatste lied, maar het lied van binnen zwijgt nog niet.

Onze jeugd is steeds vol blijheid, onbezorgde vrolijkheid. Daarom sluit nu dit lied: de ware vreugde zwijgt en sterft niet.

Onze Ulo leve
Eén in doel en streven
Vol van vreugd en levensmoed
Die de arbeid slagen doet.

Eens zal voor ons komen
't Leven onzer dromen
Als wij zelf aan 't werk zullen gaan
En op eigen benen staan.

Saint Louis zal dan vast
Al zijn jongens niet vergeten
Die vol moed, altijd blij
Opgewekt en vrolijk zijn.

eigen werk

een fietstocht door West-Brabant

Wie ons troepje fietsers op de tweede Pinksterdag zag rijden, die zou niet gedacht hebben, dat we voor een pleziertochtje op weg waren. Want de lucht was vol wolken en dreigende regen. We reden zwijgend en keken bezorgd naar de bomen, die loom hun takken en bladeren lieten hangen. Na Breda gepasseerd te zijn, kwam door de zon de echte vrolijkheid pas los. Mhr. de Graauw leidde ons over de stille heidepaden en binnenwegen, waar alleen nu en dan een boerenkar ons voorbij reed. We genoten van de prachtige Brabantse natuur met heide en bossen en hier en daar een weide, waar koeien graasden.

In Ulicoten rustten we even om onze boterhammen te eten. Het was intussen warm geworden en toen we in Baarle-Nassau aankwamen, waren we blij eens een ogenblikje van de fiets te kunnen stappen om een bezoek te brengen aan een gobelin-werker, die met grote voldoening zijn werkstukken liet zien en een demonstratie gaf van zijn werkwijze.

In de hete zon zetten we de tocht voort over de mooie weg naar Gilze. Een koel windje en af en toe schaduw van bomen deden ons goed, maar nog meer welkom was de verfrissing, waar Mhr. de Graauw ons in Gilze op tracteerde. Voor een omweg over Tilburg was geen tijd genoeg over, dus reden we rechtstreeks naar Oosterhout, waar we zouden logeren. Kronkelige paden voerden ons naar de grote weg. In de verte zagen we reeds de toren van Oosterhout. Enige minuten later bereikten we ons einddoel (zonder bandenpech).

We maakten onze slaapgelegenheid in orde en stilden onze lekkere honger met wat fr. Edmund als bekwame kok opdiende. Een wandeling met Mhr. de Graauw door zijn geboorteplaats, en de avond was voorbij voor we het wisten. Na het avondgebed gingen we op onze kousen naar boven en snurkten weldra. Nog even werden we wakker, toen een jongen het benauwd kreeg en naar buiten moest om wat frisse lucht te happen.

's Morgens werden we door de zon gewekt en toen we na de

H. Mis thuiskwamen had onze „kok" het ontbijt al gereed. De chocolade smaakte dubbel best. Na een dooltocht door de smalle straatjes verenigden wij ons, om een bezoek te brengen aan de Benedictijner abdij. We woonden er de Hoogmis met processie bij en lieten ons door Pater Prior door het klooster geleiden. Eten kun je op zo'n dag als een wolf, vooral als er extra-pannekoeken bij het diner zijn.

Over gebrek aan afwisseling behoefden we niet te klagen, want nu stond er weer zwemmen op het program. Iemand, die zelf het bangste was voor water, duwde ons een voor een kopje onder!

Het signaal voor vertrek kwam natuurlijk te vroeg. Mhr. de Graauw tracteerde weer. De stapels boterhammen gingen erin als koek. En de dank, die we aan de gastvrije familie brachten was van harte gemeend. Het leek wel, of we een week op pad geweest waren in plaats van twee dagen. In één trek peddelden we op huis aan.

Namens alle deelnemers wil ik hier onze bizondere dank brengen aan Mhr. de Graauw, Br. Edmundus en Br. Emmanuel, die de tocht hadden georganiseerd. Zij mogen er van overtuigd zijn, dat ze ons een heerlijke pinkstervacantie hebben bezorgd.

(Ingekort door de redactie) Th. Opfergeldt.

heersers

Als „Matahari" in het Oosten opkomt en de bergen doet opvlammen in zijn gouden lichtbundels, dan ontwaken de vogels en kwetteren luid in bomen, in struiken en op vlakten. Dan ontwaakt ook Ranka, de jonge kiekendief en slaat zijn forse vleugels uit en begint zijn tocht over zijn uitgestrekt rijk. Hoog in de lucht roeit hij voort over bergen en wouden, over zandige vlakten en groene valleien, over gouden sawah's en zilveren rivieren. Hij ziet de verlaten stranden waarom heen de hoge klappers wuiven, hij ziet de wilde, woelige branding, gebroken tegen de machtige rotsen, hij ziet de steden en dessa's. Dan klinkt zijn triomfkreet, schel en jubelend. Hij stort zich in wilde vreugde pijlsnel omlaag, om weer met krachtige slagen omhoog te cirkelen.

Als „Matahari" de vlakte doet trillen onder de brandende stralen en mens en dier de koelte en schaduw zoeken, dan drijft Ranka op

zijn machtiege wieken en tart de hitte van „Matahari." Triomfantelijk klinkt dan zijn machtige stem.

Als de zon in het Westen wegzinkt, staat Ranka fier en trots op de top van zijn rotsige woning en kijkt met stille hoogmoed over zijn uitgestrekte rijk en hij voelt zich heerser.

Kembang Djawa.

Afscheidswoord

Fel werpt de zon haar stralen over de cour, omringd door forse bomen, waaronder menigeen geniet van de verkwikkende schaduw. Alles ademt een diepe rust, die alleen verbroken wordt door het eentonig geluid van kauw - kauw. Lang zal de rust niet duren, want weldra is de verlaten oase herschapen in een speelhof, waar klinkt de lach der kleinen, die nu de plaats van onze groteren hebben ingenomen. Ballen vliegen tegen en over het gaas en verdwijnen in de zwaar - beladen bessenstruiken. Terwijl we dat spelend volkje gadeslaan, gaan onze gedachten onwillekeurig terug naar hen, die zich ook vermaakten met hetzelfde spel. Ik zie ze nog staan: Een troepje stevige boys met lachende gezichten, startklaar om de tocht naar het onbekende geluk te aanvaarden. Als vlinders vlogen ze uit, hunkerend naar de lang verbeide vrijheid in de grote stroom van het leven. Bij de uittocht zal menigeen nog eens omgekeken hebben naar dat sombere gebouw, waarachter zoveel mooie herinneringen verborgen liggen. Velen zullen later terugdenken en misschien terugverlangen, als ze de bittere smaak van het leven geproefd hebben. Het waren jaren van hard blokken, maar ook van geluk, vooral omdat op je werk de kroon is gezet door een goed resultaat.

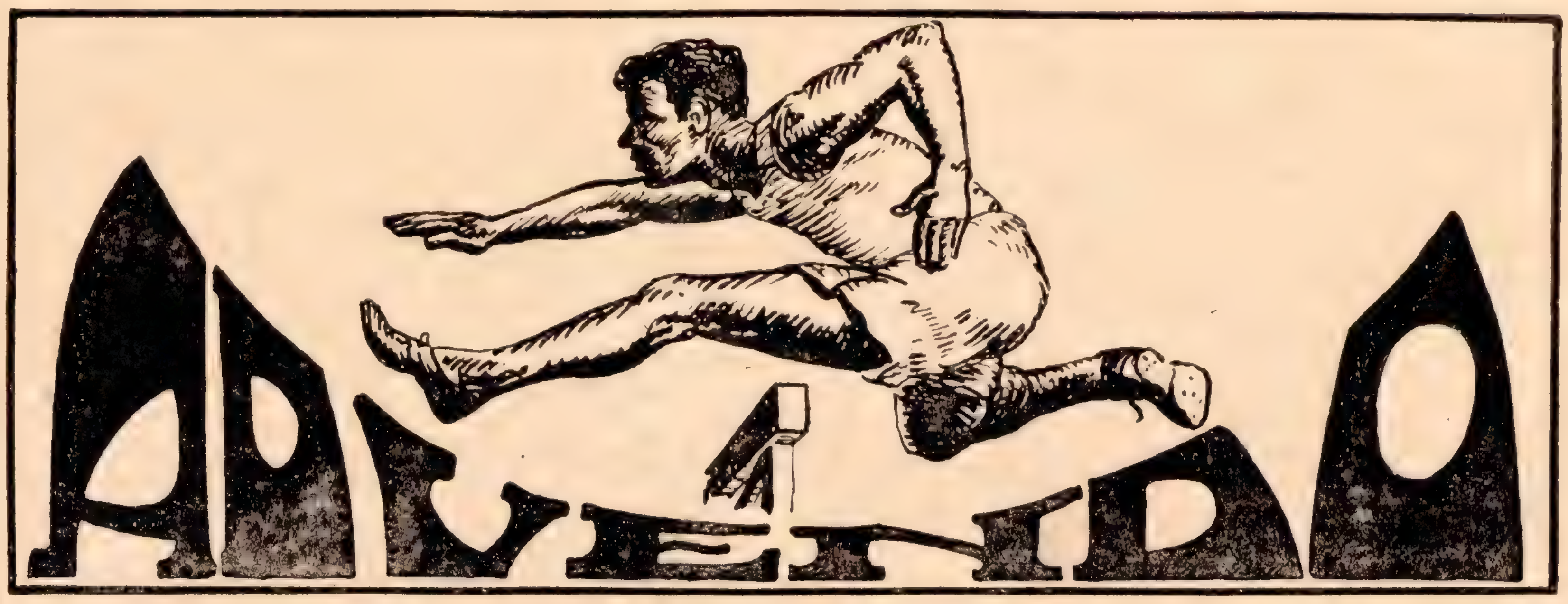
Nog zie ik jullie, glunderend van geluk het examengebouw uitstormen en jullie eerste gedachten vlogen naar huis om je ouders te laten delen in je geluk.

Jullie plaatsen in kapel, klas en refter worden thans door anderen ingenomen.

Vertrokken zijn jullie, maar niet één is er bij, die gezegd heeft: Vaarwel St. Louis, zonder er tot weerziens bij gedacht te hebben, omdat in jullie harten leeft een gevoel van dank jegens hen met wie je jaren lang in hetzelfde huis gewoond hebt. Veel zal met de tijd vervagen, maar wij bewaren onzerzijds een prettige herinnering

aan Ulo 3 en Handel 3. Mannen, succes in je verder leven. Moge de goede geest van St. Louis in je bewaard blijven.

Br. Anastasius.

Advendo-Babbeltje

Daar is het jaar weer voorbij. Wat is het vlug gegaan. Zó schrijf je verkiezingen uit voor een nieuw Advendo-bestuur en zó moet je van het bestuur weer zeggen: Le roi est mort, vive le roi.

Nu ik voor het laatst van deze plaats onze Advendo-mannen toespreek is het in een ware feeststemming. Er is dit jaar stevig gestudeerd, gezien het mooie resultaat, dat met de examens bereikt is. Ik begin hier opzettelijk mee, omdat de studie vooral en bovenal het voornaamste is. Als sport en spel belemmerend werkten op de voortgang van les en studie, dan zou het beter zijn, dat Advendo niet bestond.

Maar juist dit is het verheugende, dat het schooljaar 1940 - 1941 bewezen heeft, dat vruchtbare studie en goed-georganiseerde ontspanning uitstekend samengaan. Dit is voor de leiders van Advendo een stimulans om zich geheel te blijven geven aan het werk der clubs.

De woorden, op onze afscheidsavond door Mhr. de Graauw gesproken: Partir, c'est mourir un peu à ce qu'on aime. hebben voor ons een schone betekenis. Bij het scheiden van St. Louis is de ontspanning, waar men zo van hield voorbij. Maar hoe verder de jaren gaan, hoe dieper je zult beseffen, hoe je ook gehouden hebt van het harde werken in de klas. Je zou niet de eerste zijn, als je later dankbaar verklaarde, dat je op St. Louis gestadig werken geleerd had, terwijl je herinnering je allerlei beelden over prettige tochten

en wedstrijden te binnen zou brengen. Daarom gaan we met frisse moed, het nieuwe schooljaar tegemoet. Altijd bleek een jongere generatie bereid, het clubwerk van Advendo met élan voort te zetten. Zo moet het zijn. Na de vacantie dus: alle Ulojongens lid van Advendo.

Aan onze scheidende sportbroeders veel geluk en voorspoed op hun verdere levensweg en aan al onze leden een in alle opzichten prettige vacantie! Br. Edmundus.

VOETBAL

Aan de oud-leden van Advendo

Als deze laatste Klaroen van het schooljaar op onze afdeling zal verschijnen, zult U gij hem ontvangen per post, met het helderwit bandje erom, waarop ge met dat bekende handschrift zult zien staan: Aan den Heer .... Ge zult U blij en opgeruimd gevoelen en vlug het bandje verwijderen en zeggen: Ha! 't eerste nieuws van St. Louis, sinds mijn afscheid van Broeders en jongens. Ge zult in de kamer een rustig hoekje opzoeken en lezen en herlezen en alles zal nog eens de revue passeren wat er de laatste weken zoal voorgevallen is. Ja ge zult de Klaroen lezen, maar heel anders dan op St. Louis, toen ge nog tussen al die robbedoezen, grote en kleine, als echte bezadigde jongemannen heen wandelde.

Ik wilde hier niet een jaarverslag geven over alle wedstrijden, die we in de loop van het jaar gespeeld hebben, ik wil er maar enige noemen, zoals de echte gezellige wedstrijden onder elkaar op Albano en op het V.E.S.-terrein. Wat kon er dan echt zot gedaan worden en daar tegenover de steeds met volle ernst spelende Japie Moll.

Onze kroniek heeft al die wedstrijden vrij goed opgetekend en soms goed uitgewerkt. Nee de bedoeling van dit stukje is vooral, om jullie voetballers van Advendo even te bedanken voor de echte prettige, gezellige middagen die we op het voetbalveld hebben doorgebracht.

Begrijpelijkerwijs werden er gedurende het laatste trimester niet zoveel wedstrijden door jullie gespeeld, als in de twee eerste. Het examen kwam in zicht. Ge wist allen heel goed wat dat zeggen wilde. De meeste tijd was het blokken en nog eens blokken. Maar wanneer we ons verlopen voetbaljaar nog eens bekijken, heeft het

ons aan pret en ontspanning niet ontbroken. En daarom trouwe oud-leden van Advendo voetbal, er is voor ons maar één wens: Blijf huppelen en draven (in figuurlijke zin) op het grote terrein, wat open voor je ligt en draag met je mee, de echte, blije en opgeruimde en tevreden geest van St. Louis je hele leven door. En wanneer de moeilijkheden komen en het werk niet vlotten wil, denk dan maar eens terug aan wat ge bij ons zo dikwijls zong:

Wil mij blij door 't leven leiden.
Sterk zoals jij bent gegaan,
Tot na 't korte aardse strijden
Gods paleis zal open gaan.

TENNISBOYS

Daar het schooljaar ten einde is en jullie misschien graag een kort overzicht hebben over het afgelopen jaar, maak ik jullie bij deze even enkele interessante uitslagen bekend. Er is dit trimester aardig getennist. Wel zijn we nog niet zo ver gevorderd, dat we de heren van het dorp kunnen verslaan, maar toch hebben die moeten bekennen, dat onze oudsten zich dapper hebben geweerd en dat zijzelf de overwinning door menig zweetdruppeltje hebben moeten betalen. Ook de middelcour heeft zich in deze sport flink getraind. Op 29 Juni versloeg het eerste koppel van de eerste Ulo een koppel van de middencour; maar de mannetjes waren nog erg enthousiast en fleurden helemaal op, toen de Kroon en v. Stein van hen, het eerste koppel van de eerste handel versloeg. Br. Johannes kreeg er geloof ik jubeltenen van. Hij was zo vol moed ineens, dat hij deze winnaars tegen het eerste koppel van de tweede handel wilde laten uitkomen. Dat was een durf, want zoals jullie wel weet, is dit het Advendo-kampioenskoppel, nu de twee hoogste klassen ons verlaten hebben. Ze hebben de eer van de Ulo opgehouden. Het was een spannende match, en ze kregen het niet cadeau. Ze wonnen twee sets met 6 - 4. H. IJsebaert en B. Vogels van ons werden door Fr. Hillenaar en M. v. d. Bijl van de middencour flink verslagen.

De uitnodiging van Cosama, om tegen ons op te komen, werd met een beetje vrees aangenomen, maar het liep uit op een schitterende overwinning van de onzen. Ons kampioenskoppel won twee sets met 6 - 2 en verloor een set met 6 - 1. Het eerste koppel van de tweede Ulo won twee sets, één met 6 - 4 en één met 6 - 2. Hierna speelde A. Hillenaar nog een single, die hij won met 6 - 3

Cosama is deze keer door ons verslagen, maar ik moet eerlijk bekennen, dat zij goed speelden en hun houding van het begin tot het eind sportief en correct was.

En nu, leden van de tennisclub, houdt de eer van Advendo hoog, ook op tennisgebied, zeker degenen, die onder de vacantie zich bij de een of andere tennisclub aansluiten. Verder wens ik jullie namens het bestuur van de tennisclub een prettige vacantie en een blij weerzien!

Ad. Hillenaar.

Maandag 16 Juni

De vacantiehouders van de derde handel keren in de schaapstal terug. De jongens, die niet naar huis konden, hebben zich allerminst verveeld. Ze hebben een bezoek gebracht aan de Waranda, aan het sportfondsenbad te Breda en aan Boschlust. Het laatste tochtje werd gemaakt om te onderzoeken, of er op Boschlust ook kauwen waren, want door grote sterfte onder die aanhankelijke vogels begon het tjau-tjau geroep aanmerkelijk te verminderen.

Dinsdag 17 Juni

Nu de hogere klassen weer compleet zijn, wordt er een geweldige eindspurt ingezet voor de examens. Ook vermaken de aanstaande heren (voor de baby) zich op de wandelingen voor het laatst met rupsen verzamelen, kikkers stoppen in andermans zakken en andere dingen, die je als kind wèl, maar als heer niet meer kunt doen.

's Avonds is een vergadering van de C.F.C. waarin nieuwe leden worden geïntroduceerd. Waar bleef het gros van de tweede Ulo?

Woensdag 18 Juni

Als laatste in de reeks viert Br. Majella zijn patroonfeest. Volgens eer en geweten kunnen we verklaren, dat deze Broeder maar één keer in het jaar zijn feest viert. (jammer genoeg) De hele dag waren de hogere handelslui in bos en hei. Gewoonlijk eindigt zo'n dag

met het invallen van de duisternis, maar ditmaal kwam er een eind door het aanvallen van een hond zo groot als een kalf, waar zelfs onze moedige mannen niet van terug hadden.

Donderdag 19 Juni

Na een „havenspel" in de bossen, houden de Maria-ridders een avondwake voor de V.R.'s en de A.V.R.'s die morgen worden geïnstalleerd.

Vrijdag 20 Juni

Feest van het H. Hart. In de vrije morgenuren worden V.R.'s en de A.V.R.'s geïnstalleerd. Op het sportveldje spreekt Br. Overste over trouw aan ons Katholiek principe. Br. Directeur, Br. Anastasius en Br. Oswald sluiten zich aan bij de woorden van Br. Overste.

Op de tenniscour spelen de beste tennissers in klasverband tegen elkaar.

Zaterdag 21 Juni

Op het feest van den H. Aloysius worden de tenniswedstrijden in klasverband afgemaakt.

's Middags stappen de jongens van de hoogste klassen op de fiets om te gaan voetballen tegen de jongens van Huybergen. Voor de rust staat ons eerste elftal achter met 4 - 1. Onze keeper lijkt wel zeeziek. Na de rust is hij uitgeslapen. Niets laat hij meer passeren, zelfs de vliegen en muggen mogen niet door de goal, ze moeten een omweg maken. Zodoende wordt de achterstand ingehaald en eindigt de match met 4 - 4. De beker, die door Advendo was uitgeloofd blijft in onze handen. Het 2de elftal is onoverwinnelijk ondanks het zanderige terrein, waaraan zij niet gewoon zijn, wonnen onze jongens met 3 - 1. De ontvangst op Huybergen was buitengewoon hartelijk. Overvloedig werden we gelaafd met limonade. Prachtige fietstocht door de mooie Wouwse Plantage.

We worden tegenwoordig wel tot krachtproeven gedwongen. 's Avonds speelt de onvermoeibare Ulo een handbalwedstrijd tegen de Kweekschool. Ze winnen onder de schetterende klanken van de Oudenbosse harmonie dank zij hun goede spel en het snoekduiken van keeper van Loon. Na de wedstrijd een uitbundige hospartij achter de harmonie over de cour en door de tuin.

Zondag 22 Juni

Vandaag hebben de beste tennissers van onze cour het gewaagd om tegen enige heren uit Oudenbosch te tennissen. 't Blijkt, dat onze mannen nog heel wat moeten bijleren, want niet één wint een set.

6 - 3

's Middags voetbalt het kampioens jeugdelftal van Roosendaal onder aanvoering van Br. Wigbertus (ons wel bekend) tegen een elftal uitsluitend jongens beneden de 17 jaar. Wij krijgen een goed lesje in samenspel. De kampioenen blijven ook hier baas met 6 - 3. Br. Wigbertus kan fier zijn op zijn mannen en dat is hij dan ook. Na de wedstrijd spreekt Leo Gevers een woordje en feliciteert ze namens Advendo met hun kampioenschap. Daarbij overhandigt hij een bouquet bloemen aan den aanvoerder.

Br. Edmundus kreeg het te kwaad met de hitte van de zon. Zittend op een stoel, leunend op zijn wandelstok, pijp in de mond, dommelde hij zachtjes in. Pas toen het knippen van het fototoestel van Br. Germanus tot hem doordrong, kwam hij weer tot bewustzijn. Toen durfde hij nog te zeggen: „Lekker te laat."

Maandag 23 Juni

Vandaag is de fotograaf weer in ons midden. Nu had hij niets vergeten zoals op 19 Mei. Klasfoto's gemaakt.

Dinsdag 24 Juni

Met het devies: De handbal raakt geen grond, wordt er een heerlijke handbalwedstrijd gespeeld. Onder **de** bal moet verstaan worden: vier ballen, die gedurende de wedstrijd de geest gaven. De laatste bezweek 1 minuut voor het einde. Br. Directeur tracteerde op een fijne ijsco.

's Avonds laatste bijeenkomst van de C.F.C. De nieuwe leden zijn al geheel ingeburgerd. Een mooie belofte voor het volgend schooljaar

Woensdag 25 Juni

Aardbeien in de refter. Ze groeien wel laag bij de grond, maar ze staan hóóg aangeschreven als lekkernij.

Donderdag 26 Juni

Bedevaart van de Maria-ridders naar Zegge voor het welslagen van de examens.

De lagere klassen leren en leren om de rollen voor de eindrevue erin te krijgen.

Zaterdag 28 Juni

Installatie van 40 leden van de Mariacongregatie, 8 van onze cour en de rest van de middencour. Over enige weken worden er van onze cour geïnstalleerd.

Zondag 29 Juni

Afscheidsdag van Advendo (zie verslag)

Dinsdag 1 Juni tot Dinsdag 8 Juni

Ulo- en handelsexamens. Hoe succesvol onze examens waren, leze

men elders in dit nummer. Na het grote moment van de uitreiking der handelsdiploma's, verdween de kroniekschrijver.

Max. de Jong.

Zondag 6 Juli

In een moordende tropische hitte speelden twee elftallen van St. Antonius, Kaatsheuvel, tegen Advendo. Eén wedstrijd eindigde met 1 - 1 en de andere met 4 - 3 voor St. Antonius.

's Morgens had Cosama enige doubles op onze tennisbanen gespeeld. Advendo won op bijna alle banen, ondanks of dank zij de hitte.

Maandag 7 Juli

Onze ongevederde kerkzangers vliegen uit voor het jaarlijkse reisje Ze genieten van de vroege morgen tot de late avond van de hitte. Toen de kippen al lang op stok waren, kwamen ze de slaapzaal opgeslopen. Wij lagen te genieten van een tropennacht zonder palmen enz.

Zondag 13 Juli

Weer twee wedstrijden tegen St. Antonius. Br. Edmundus had een beker uitgeloofd. De gasten wonnen met 7 - 1. De tweede wedstrijd was 2 - 2. (Als **wij** er geweest waren, brommen de mannen, die sinds 14 dagen **oud**-leerlingen zijn!)

Dinsdag 15 Juli

De studenten van Kaatsheuvel geven een openluchtuitvoering van Cenodoxus, toneelspel in 5 bedrijven. St. Louis was ook uitgenodigd. Dit stuk met een mooie strekking werd goed gespeeld.

Zondag 20 Juli

Ter gelegenheid van het feest der Plechtige H. Communie wordt 's avonds een toneelstuk gespeeld, genaamd: „Wij zijn gezworen kameraden," door een onbekend en toch bekend toneelgezelschap.

Maandag 21 Juli

Groepsgewijze begint de jeugd St Louis te verlaten.

Prettige vacantie!

Op het laatste ogenblik moest de prijsvraag van J. Breukhoven wijken voor het slot van de Kroniek.

Oplossing van het Denkvraagstuk in No. 9. De naam van den machinist is **Smits**. Goede oplossingen: H. v. d. Stadt, J. Walraven, J. v. Soest en A. Jaspers. Prijs voor **H. v. d. Stadt.**

Oplossing van „Klaroen Jaarrevue" **„U abonneert zich toch ook op de volgende jaargang der Klaroen, is 't nie(t)?** Goede oplossingen van: W. Lemmens N. Klerkx, H. v. d. Stadt. B. v. Hout, J. Walraven, H. Roels, J. Schortemeyer, W. Berntsen, J. Resink, Fr. Mol, J. v. Soest, B. Woolthuis, H. Peet, H. Brouwer, J. Heijs en A. Jaspers (Kweekschool). Prijs: **B. Woolthuis.**